

PENSAMENTS EDUCATIUS

número 38

juny 2013

ELS 12 ERRORS MÉS COMUNS DELS PARES

Segona part

Cinc Castigar malament

Posar sancions desproporcionades o sense lògica, imposar càstigs impossibles, fer promeses inabastables o que no es compleixen són errors molt habituals i molt nocius a l'hora d'educar. Si els càstigs no s'apliquen perquè són impossibles o per deixadesa, els pares perden autoritat i transmeten la idea que les normes es poden trencar fàcilment. "Val més ser moderat en el càstig i dur-lo a la pràctica. I, en lloc de castigar l'adolescent sense sortir tot un mes o exigir-li que estudiï cinc hores diàries, limitar-li el temps de connexió a les xarxes socials o a la vídeoconsola a una hora", exemplifica Julio Fernández.

No posar límits per no entrar en conflicte al final es paga car

Sis Prometre i no complir

Els educadors també alerten de les promeses o premis inabastables, que, a banda de decebre, acaben desincentivant. "De vegades prometem que els comprarem el mòbil o la bici si treuen bones notes, i aquesta és una condició molt ambigua. D'aquesta manera, potser el nen s'hi esforça, però al final li diem que no, que els notables no compten i que esperàvem excel·lents, o que, encara que les notes són bones, no tindrà el

premi perquè es porta malament amb el germà. Tot plegat fa que el nen es frustri i deixi de treballar", explica Julio Fernández. I afegeix que en molts casos s'amplia encara més l'error quan després, en un moment de penediment, aquests mateixos pares (o els avis) li acaben comprant el mòbil o la bici sense haver aconseguit el repte proposat.

Set Comparar entre germans

Tots els pares saben que cada fill és diferent. Tot i això, a l'hora d'educar-los no sempre els tractem de manera diferent. El més habitual és el contrari, que s'esforcin a tractar-los de la mateixa manera i que, sovint, els comparin. Però, adverteixen els experts, cada fill requereix una educació diferent, un tracte individualitzat i que li dediquin un temps per a ell sol, entre altres raons per poder-lo conèixer i saber com cal tractar-lo. "Les comparacions continuades entre germans susciten gelosia, enveges i perjudiquen", alerta Javier Urra.

Vuit No posar límits

Els experts expliquen que moltes vegades els pares no tenen un projecte clar de la manera com educaran els fills, de quines són les normes mínimes que exigiran, i van improvisant, de manera que no sempre són coherents en els criteris.

“Mentre són petits trampegen els problemes que van plantejant i a l’adolescència perdem el control; els volem posar normes i llavors ja és tard”, comenta Victòria Gómez. Julio Fernández subratlla que molts pares prioritzen la pau familiar per damunt de tot i eludeixen l’obligació de posar límits perquè això de vegades porta el conflicte.

Ser molt crítics i negatius repercuteix en el caràcter dels fills

Now Ser amics dels fills

Els psicòlegs adverteixen que els pares són la figura d’autoritat per al fill i que és un error provar de ser amics seus en lloc d’exercir de pares. També desestimen els estils educatius molt permissius o els que ho negocien tot. “L’estil democràtic està bé per algunes coses, com per decidir on es va de vacances, però s’ha magnificat i hi ha coses que no es negocien, com l’horari d’estudi, el fet d’anar amb cinturó al cotxe o portar-se bé al supermercat. En aquestes situacions ha de ser el pare el que exerceixi l’autoritat”, reflexiona Fernández. A parer seu, aquest tipus d’errors s’han estès a causa del que anomena “llegendes urbanes sobre educació”, informacions de l’àmbit de la psicologia que en un moment donat van tenir vigència i després es va demostrar que no són certes, però continuen en la imaginació col·lectiva per no traumatitzar, que cal potenciar al màxim l’autoestima o que Einstein era un alumne dolent malgrat la seva intel·ligència, exemplifica.

Deu Mals exemples

“Els pares no poden demanar al fill que es controlï o no pegui si el que li transmeten és que de tant en tant a ells tenen estirabots i insulten el del cotxe del cos-

tat o sempre estan criticant. Tampoc no poden exigir-li que acabi el que comença o que compleixi les normes si ells no ho fan”, diuen els experts. La incongruència entre el que es diu i el que es fa “resulta molt negativa, resta força moral i deslegítima”, apunta Urra.

Onze Negativitat

El que va ser Defensor del Menor de Madrid creu que és un greu error no transmetre als fills il·lusions, dilemes vitals i amplitud de mires. Adverteix que quan els pares són molt depressius o negatius i els fills creixen sentint tot el dia crítiques sobre els altres i que no s’han de fiar de ningú, que els altres són nocius, “això repercuteix en el seu caràcter, que acaba sent despòtic, planyívol, paranoic o ofensiu”.

Dotze Fer-los grans abans d’hora

Un error molt actual dels pares és escurçar la infantesa dels fills, fer-los grans abans d’hora. “Es detecta en la roba, en el fet de deixar-los posar un pírcing o adoptar comportaments d’adult des de petit, trobar divertit i encoratjar que tinguin nòvies o nòvies, permetre que amb 14 anys tinguin horaris de festa intempestius...”, diu Fernández. I subratlla que el contrasentit és que a aquest mateix jove a qui es deixa sortir de nit se li prepara l’esmorzar i se li tramita la matrícula de l’Institut. “D’una banda, els fem molt grans, i, d’altra, no els deixem créixer, no els donem responsabilitats pròpies de l’edat”, conclou.